

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **M. C. N.**, narozen X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2019, č. j. MV-92085-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2019, č. j. MV-92085-4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 4. 2019, č. j. OAM-24445-11/DP-2019, kterým byla dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcova žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Žalobce se současně předmětnou žalobou domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce konstatoval, že aktuální doklad o zajištění ubytování, který byl datován po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, byl doložen spolu s odvoláním, a žalovaný měl tento doklad akceptovat a považovat jej za novou skutečnost podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poukázal na to, že již v doplnění odvolání odůvodnil, že mu žádná výzva správním orgánem prvního stupně nebyla doručena, a proto i z důvodu neznalosti českého právního řádu nemohl vadu odstranit. Zdůraznil, že žalovaný postupoval i v rozporu s jeho ustálenou praxí, neboť v obdobných věcech doklady vyhotovené až v odvolacím řízení běžně akceptuje, k čemuž odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č. j. MV-74122-4/SO-2019.
3. Žalobce namítal, že žalovaný způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a rezignoval na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47. Uvedl, že na území České republiky žije již od roku 2017, vytvořil si zde stabilní zázemí, má zde strýce a spoustu přátel a do Vietnamu cestuje jen příležitostně. Poukázal na to, že je mu 21 let a na území České republiky se intenzivně připravuje na budoucí povolání, neboť zde studuje a cesta do České republiky jej stála mnoho finančních prostředků.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný uvedl, že námitka týkající se předložení aktuálního dokladu o zajištění ubytování jako nové skutečnosti uváděná v žalobě je obsahově shodná s námitkou uvedenou v odvolání, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byla tato námitka řádně vypořádána. Pokud žalobce namítal, že nedošlo k posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, žalovaný k tomu uvedl, že žalobce nepřiměřenost rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života během řízení před správním orgánem prvního stupně nenamítal a ani v odvolacím řízení tuto námitku neuvedl. Zdůraznil, že v případě žalobce nebylo zákonnou povinností správních orgánů se vypořádávat s dopady rozhodnutí do rodinného či soukromého života. Žalovaný shrnul, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, přičemž bylo také dostatečně a řádně odůvodněno. Byl toho názoru, že z jeho strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledal porušení základních zásad správního řízení. Navrhl proto zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Při jednání soudu konaném dne 16. 2. 2022 právní zástupkyně žalobce uvedla, že k zamítnutí žádosti žalobce došlo z marginálního důvodu. Konstatovala, že žalobci nebyla řádně doručena výzva k odstranění vad a žalobce vadu dokladu odstranil, jakmile se o ní dozvěděl. Zdůraznila, že se nejedná o nedoložení dokladu, ale pouze o absenci ověřených podpisů na listině, přičemž tato vada byla napravena v odvolacím řízení.
6. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný při rozhodování neposuzoval zásah do soukromého a rodinného života žalobce. K této námitce soud uvádí, že podle § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správní orgány nejsou povinny posuzovat rozhodnutí z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy správní orgány nebyly povinny hodnotit přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže být jejich rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud dále poukazuje na to, že správní orgán je při rozhodování povinen posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod toliko v případě, že cizinec v řízení vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 278/2018-39). Uvedené pravidlo je doplňkem k povinnosti správních orgánů posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince, stanoví-li tak výslovně zákon o pobytu cizinců. Z obsahu správního spisu, zejména z odvolání žalobce a jeho doplnění je zjevné, že žalobce v průběhu správního řízení vůbec nevznesl námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgány tudíž neměly povinnost při rozhodování posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný tedy nepochybili, když ve svých rozhodnutích přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce neposuzovali. Z tohoto důvodu nemůže být ani rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, pokud nehodnotil dopad rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce, jestliže žalobce v tomto směru Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v průběhu správního řízení neuvedl žádnou (natož konkrétní) námitku. Rozhodnutí žalovaného proto soud vyhodnotil jako přezkoumatelné.

10. Před vypořádáním dalších žalobních bodů soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
11. Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo vnitra povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.
12. Podle § 46 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e).
13. Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Dle odst. 5 téhož ustanovení dokladem o zajištění ubytování podle odstavce 1 písm. d) se rozumí doklad o vlastnictví bytu nebo domu, doklad o oprávněnosti užívání bytu anebo domu nebo písemné potvrzení osoby, která je vlastníkem nebo oprávněným uživatelem bytu nebo domu, s jejím úředně ověřeným podpisem, kterým je cizinci udělen souhlas s ubytováním. Ubytování může být zajištěno pouze v objektu, který je podle zvláštního právního předpisu označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem, a je podle stavebního zákona určen pro bydlení, ubytování nebo rekreaci. Pokud je písemné potvrzení o souhlasu podle věty první podáváno elektronicky, musí být podepsáno způsobem, se kterým jiný právní předpis spojuje účinky vlastnoručního podpisu.
14. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
15. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 22. 8. 2018 nedoložil doklad o zajištění ubytování. Správní orgán prvního stupně proto bezprostředně žalobce výzvou ze dne 22. 8. 2018 vyzval ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad podané žádosti, a to k doložení dokladu o zajištění ubytování, přičemž žalobci sdělil způsoby odstranění daných vad a současně žalobce poučil o možných negativních následcích neodstranění vad žádosti. Následně dne 4. 9. 2018 žalobce doložil doklad o zajištění ubytování ze dne 31. 8. 2018 na adrese X, který Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obsahoval toliko podpis zástupců Bytového družstva Klíče, které však nebyly úředně ověřeny, jak je požadováno § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Proto správní orgán prvního stupně žalobce vyzval k odstranění vad žádosti s tím, že žalobce doloží potvrzení o zajištění ubytování s úředně ověřeným podpisem ubytovatele nebo jiný doklad o ubytování splňující požadavky zákona o pobytu cizinců; současně byl žalobce poučen o tom, že pokud vadu žádosti neodstraní, bude jeho žádost zamítnuta. Tato výzva byla žalobci zaslána na adresu X, připravena byla k vyzvednutí na poště od 5. 11. 2018, ale jelikož si ji žalobce nevyzvedl, byla zásilka obsahující výzvu k odstranění vad žádosti vrácena správnímu orgánu prvního stupně z důvodu, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Následně správní orgán prvního stupně veřejnou vyhláškou ze dne 13. 12. 2018 oznámil žalobci, že si výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 1. 11. 2018 může převzít na pracovišti správního orgánu prvního stupně na adrese Cigánkova 1861/2, Praha 4; veřejná vyhláška byla vyvěšena na úřední desce správního orgánu prvního stupně dne 14. 12. 2018 a svěřena byla dne 30. 12. 2018. Na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 1. 11. 2018 žalobce nijak nereagoval. Správní orgán prvního stupně vydal dne 10. 4. 2019 rozhodnutí č. j. OAM-24445-11/DP-2019, kterým zamítl žalobcovu žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání ze dne 17. 4. 2019, které žalobce doplnil až podáním ze dne 24. 6. 2019. K doplnění odvolání žalobce přiložil doklad o zajištění ubytování ze dne 17. 4. 2019 s úředně ověřeným podpisem ubytovatele. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

16. Soud poté hodnotil námitku žalobce, že mu výzva k odstranění vad žádosti nebyla doručena. Podle § 169a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, doručuje-li správní orgán prostřednictvím provozovatele poštovních služeb v řízení o žádosti podle tohoto zákona nebo v řízení o zrušení údaje o místu hlášeného pobytu cizince na území podle § 98a písemnost cizinci oprávněnému pobývat na území, doručuje cizinci pouze na adresu evidovanou v informačním systému cizinců podle § 158 odst. 3 nebo sdělenou podle § 19 odst. 3 správního řádu, a není-li údaj o této adrese veden, na adresu místa hlášeného pobytu cizince na území. Podle odst. 2 téhož ustanovení, nedošlo-li při doručování podle odstavce 1 k převzetí písemnosti cizincem nebo k jejímu doručení způsobem uvedeným v § 23 a 24 správního řádu, doručuje se veřejnou vyhláškou.
17. Podle § 25 odst. 1 správního řádu osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou. Podle odst. 2 téhož ustanovení doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.
18. Soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 1. 11. 2018 žalobci zaslal na adresu X, která byla u žalobce evidována v informačním systému cizinců a kterou žalobce rovněž uvedl v žádosti o dlouhodobý pobyt. Daná zásilka obsahující výzvu k odstranění vad žádosti byla připravena k vyzvednutí na poště od 5. 11. 2018, ale jelikož si ji žalobce nevyzvedl, byla zásilka obsahující výzvu k odstranění vad žádosti vrácena správnímu orgánu prvního stupně z důvodu, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Následně správní orgán prvního stupně veřejnou vyhláškou ze dne 13. 12. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2018 oznámil žalobci, že si výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 1. 11. 2018 může převzít na pracovišti správního orgánu prvního stupně na adrese Cigánkova 1861/2, Praha 4; veřejná vyhláška byla vyvěšena na úřední desce správního orgánu prvního stupně dne 14. 12. 2018 a svěřena byla dne 30. 12. 2018. Z uvedeného plyne, že žalobci byla výzva k odstranění vad žádosti ze dne 1. 11. 2018 doručena fikcí ve smyslu § 25 odst. 2 správního řádu dne 29. 12. 2018. Z uvedeného je tak zřejmé, že není důvodná námitka žalobce o tom, že mu daná výzva nebyla doručena.

19. K dalším námitkám žalobce soud poukazuje na to, že z obsahu správního spisu vyplývá a mezi účastníky není ani sporné, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně doložil doklad o zajištění ubytování, který však neobsahoval úředně ověřený podpis ubytovatele, jak stanoví § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Za této situace soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud žalobce vyzval výzvou k odstranění vad ze dne 1. 11. 2018 k doložení potvrzení o zajištění ubytování s úředně ověřeným podpisem ubytovatele nebo jiný doklad o ubytování splňující požadavky zákona o pobytu cizinců. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval a požadovaný doklad nedoložil.
20. Soud tak přisvědčuje správním orgánům, že v posuzovaném případě byly dány podmínky pro zamítnutí žádosti o dlouhodobý pobyt žalobce dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to se zřetelem k nepředložení dokladu o zajištění ubytování na území podle § 31 odst. 1 písm. d) a 5 ve spojení s § 46 odst. 1 a 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců do okamžiku vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
21. Následně se soud zabýval námitkou žalobce, že doklad o zajištění ubytování doložil spolu s odvoláním, a žalovaný měl tento doklad akceptovat a považovat jej za novou skutečnost dle § 82 odst. 4 správního řádu. Zásada koncentrace řízení upravená v daném ustanovení správního řádu patří mezi jednu ze zásad správního řízení. Dle tohoto ustanovení se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Na základě tohoto ustanovení má dojít ke zrychlení správního řízení a zabránění jeho průtahům, jinými slovy má dojít k zefektivnění správního řízení. Koncentrační zásada se typicky uplatní v řízeních zahajovaných na návrh, tedy v řízeních o žádosti. Je totiž především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti a neochotě poskytnout správnímu orgánu prvního stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání. V řízeních o žádosti je proto zásada koncentrace řízení zcela namístě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, či ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60).
22. Zásada koncentrace řízení ovšem není neomezená a v určitých řízeních je prolomena. Může být především omezena dalšími principy správního řádu, zejména jde o zásady uvedené v § 2 a v § 3 správního řádu. Toto prolomení je typické v řízeních o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, nebo ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23) s ohledem na § 50 odst. 3 správního řádu, neboť ustálená judikatura v těchto případech zastává názor, že jde o řízení, v němž obviněný z přestupku čelí trestnímu obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ochraně lidských práv a základních svobod. Principy správního řízení je pak nutné konfrontovat s principy vztahujícími se k trestnímu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27). Obecně se koncentrační zásada dále neuplatní v řízeních, v nichž má být uložena nějaká povinnost. Tak například Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, vyslovil následující: „*Ustanovení § 82 odst. 4 [pozn. správního řádu] prakticky nelze automaticky použít v řízeních vedených z moci úřední, v nichž má být účastníkovi řízení uložena nějaká povinnost. To se podává zejména z ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá, podle níž v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu.*“

23. V projednávané věci bylo rozhodováno o žádosti žalobce, správní řízení tudíž nebylo zahajováno z moci úřední. V rámci tohoto řízení ani nebylo rozhodováno o uložení či neuložení povinnosti ani o otázce trestního obvinění, ale o tom, zda bude žalobci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, či nikoliv. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu musí žadatel dle § 31 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců předložit cestovní doklad, doklad potvrzující účel pobytu na území, prostředky k pobytu na území a doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území je tedy nezbytnou náležitostí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.
24. Soud dále konstatuje, že vzhledem k tomu, že doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území je podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. d) a odst. 5 zákona o pobytu cizinců nezbytnou náležitostí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť prokazuje, že má cizinec na území České republiky zajištěno ubytování, postupoval správní orgán prvního stupně správně, pokud žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zamítl. Nedoložení dokladu o zajištění ubytování splňující podmínky zákona o pobytu cizinců nelze považovat za nepodstatnou vadu, která by nebránila správnímu orgánu prvního stupně rozhodnout ve věci samé kladně. Správní orgán musí mít postaveno najisto, že žadatel o vydání povolení k dlouhodobému pobytu má na území České republiky zajištěno ubytování, což v projednávané věci doklad o zajištění ubytování bez úředně ověřeného podpisu ubytovatele neprokazoval. Za této situace nemohl správní orgán prvního stupně takový doklad o zajištění ubytování považovat za doklad ve smyslu § 46 odst. 1 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. d) a odst. 5 zákona o pobytu cizinců a postupoval správně, jestliže žalobce vyzval, aby doložil doklad o zajištění ubytování s úředně ověřeným podpisem ubytovatele. Zároveň soud podotýká, že uvedený doklad, který musí žadatel předložit, osvědčuje existenci skutečností, které zákon vyžaduje ke kladnému rozhodnutí o žádosti. Je tedy důkazním prostředkem, kterým je osvědčována existence pro rozhodnutí podstatných skutečností.
25. Soud dále konstatuje, že žalobce předložil doklad o zajištění ubytování s úředně ověřeným podpisem až v rámci doplnění odvolání. V projednávané věci šlo o řízení o žádosti, v níž nebyla ukládána povinnost, žalovaný proto nemohl k této skutečnosti přihlédnout vzhledem ke koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť nešlo o skutečnost, kterou by žalobce nemohl uplatnit už v řízení před správním orgánem prvního stupně. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyšší správní soud přitom setrvale judikuje, že zásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu je běžně používaný institut také v pobytových věcech cizinců a nepřipouští se zde žádné odchylky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36). Námitka žalobce, že žalovaný měl doklad o zajištění ubytování, který žalobce doložil až spolu s odvoláním, akceptovat a považovat jej za novou skutečnost dle § 82 odst. 4 správního řádu, proto není důvodná.

26. K námitce žalobce, že žalovaný postupoval i v rozporu s jeho ustálenou praxí, neboť v obdobných věcech doklady vyhotovené až v odvolacím řízení běžně akceptuje, k čemuž odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č. j. MV-74122-4/SO-2019, soud zdůrazňuje, že žalobce toto jeho tvrzení o porušení zavedené správní praxe žalovaného nijak neprokazoval, neboť zmíněné rozhodnutí ze dne 3. 7. 2019, č. j. MV-74122-4/SO-2019, soud nedoložil. Vzhledem k jednoznačně stanovenému zákonnému postupu a koncentraci řízení by však stejně toliko jedno (nesprávné) správní rozhodnutí nemohlo na závěrech soudu nic změnit. Ani tato námitka žalobce nemůže být důvodná.
27. Poté soud přistoupil k vyhodnocení námítky vztahující se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
28. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Podmínky § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, aby byl správní orgán povinen se jí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).

29. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... *článek 8 Úmluvy [o ochraně lidských práv a základních svobod] je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.*“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci žalobce v řízení před správními orgány neuvedl nic ke svému rodinnému a soukromému životu, a nijak tedy nenamítal nepřiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí. Poprvé svou argumentaci v tomto směru uplatnil až v podané žalobě. Podle názoru zdejšího soudu tedy žalobce neuplatnil žádnou argumentaci k tomu, aby založil povinnost správního orgánu prvního stupně anebo žalovaného se otázkou možných dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života podrobněji zabývat.
30. Soud současně dodává, že pouhá skutečnost, že žalobce pobývá v České republice od roku 2017, že zde má strýce a že vynaložil finanční prostředky na cestu do České republiky, ani nemůže představovat tak intenzivní zásah do soukromého a rodinného života žalobce, aby v případě jeho nuceného návratu do Vietnamu bylo možno hovořit o porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud proto uzavírá, že žalobce ani v řízení o žalobě neuvedl žádné specifické okolnosti ohledně jeho rodinné a soukromé situace, které by svědčily o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce. Námitky žalobce týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nejsou důvodné.
31. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. února 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)